

Magistrát města Děčín
Odbor životního prostředí
Mírové nám. 1175/5
DĚČÍN
via ISDS

Magistrát města Děčín
Doručeno: 13.04.2025 14:41:44
Č.j.: MDC/55687/2025/34/
Listů: 0 Příloh: 1

V Srbské Kamenici dne 12. dubna 2025

Odvolání proti rozhodnutí č.j. MDC/38947/2025/34/SKo, sp.zn. MDC/917/2024 ve věci uznání společenstevní honitby Česká Kamenice – Kunratice.

Dne 28. 3. 2025 mi bylo prostřednictvím ISDS (naštěstí! zdejší správní orgán zjevně, a to přes prokazatelnou námitku nesprávné adresace, tak činí nadále, viz níže) doručeno rozhodnutí o uznání společenstevní honitby viz výše. Proti tomuto rozhodnutí podávám ve lhůtě odvolání, které odůvodňuji takto:

Správnímu orgánu státní správy myslivosti (dále též „OSSM“) zejména vytýkám nedostatečnou identifikaci správním řízením dotčených pozemkových parcel tak, jak je v oznámení o zahájení správního řízení uvedl. Správní orgán zjevně rezignoval na svou poučovací povinnost vyplývající ze základních zásad správního řízení a omezil se toliko na oznámení faktu „zahájení řízení“, ke kterému přiložil dvakrát po šesti stranách výčet účastníků řízení. Běžného občana tak nikoli srozumitelně uvedl do situace, aby zahájil pátrání, zda, a pokud, tak kterých jeho pozemků se správní řízení týká.

Abych ozřejmil, co absence informace, kterých pozemků se správní řízení týká, způsobuje, a tedy v čem OSSM pochybil, když neposkytnutím alespoň základního penza informací zbytečně zvýšil výdaje běžných účastníků správního řízení, nad nutnou míru je zatížil a již na počátku jim nevyšel náležitým způsobem vstříc ukázu, které kroky jsem musel učinit, abych se dozvěděl, z titulu držby kterého konkrétního pozemku jsem účastníkem řízení a v jakém rozsahu se mne zahájené řízení týká:

- telefonická žádost OSSM o poskytnutí elektronického přístupu do spisu;
  - zjištění, že spis v elektronické podobě neexistuje;
- telefonická žádost poskytnutí seznamu tímto řízením dotčených pozemků;
  - k pokynu OSSM zaslání této žádosti prostřednictvím ISDS;
- získání seznamu pozemků, jeho prostudování a zjištění, že žádný z mých pozemků

- v seznamu není;
- další telefonát s OSSM za účelem zjištění oprávněnosti zahrnutí do okruhu účastníků řízení;
    - ujištění, že některé z pozemků již v nějaké existující honitbě jsou zahrnuty, ovšem bez sdělení konkrétních čísel pozemkových parcel;
  - studium dostupných informací;
    - zjištění existence Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů;
    - na jeho webu zjištění, která honitba je v oblasti mých pozemků uznána;
    - zjištění osob za honitby vystupující;
    - zjištění, že právo honitby se může týkat toliko jednoho z mých pozemků, ostatní nespĺňují podmínky § 2 zákona o myslivosti;
    - zjištění nemilého faktu, že tento pozemek je součástí dávno uznané honitby, a že za zahrnutí do honitby náležela po celou dobu náhrada, která ovšem nebyla nikdy poskytnuta a ani o ní jakkoli jednáno.
  - žádost Lesům ČR, s.p., o sdělení, které z mých (našich) pozemků jsou zahrnuty v té které honitbě;
    - tato žádost do okamžiku odeslání tohoto odvolání zůstala bez odpovědi.

Lze důvodně předpokládat, že podobné kroky musel podniknout každý z účastníků řízení, který byl obeslán, že dle názoru OSSM má v dotčených honitbách zahrnut jeden či několik málo pozemků, nikdy o honitbě na nich neslyšel, nikdy s ním nikdo o případných možnostech náhrady nejednal, což při letném pročetí seznamu pozemků nejspíše bude většina z účastníků řízení. Tomu všemu mohl OSSM předejít tím, že by účastníky již od počátku řízení řádně informoval na základě jaké konkrétní skutečnosti jsou účastníky tohoto řízení, a neomezil se toliko na výčet paragrafů zákonů, podle kterých, proč a kým je toto řízení vedeno. Fakt, že někteří z účastníků řízení mohou mít v držbě honební pozemky aniž by věděli, které to jsou, které z honiteb jsou součástí, které honební společenstvo na nich v rámci uznané honitby hospodaří, by měl být OSSM znám nejen z úřední činnosti, ale už jen z opatrnosti či z běžného občanského života úřední osoby.

Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku čj. 1 As 51/2010 – 214 ze dne 13. 10. 2010: *„Poučovací povinnost správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu z roku 2004 nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit.“* [Předcházející judikatura např.: nález Ústavního soudu č. 82/1997 Sb.ÚS (sp. zn. I. ÚS 63/96) a usnesení č. 18/1998 Sb.ÚS (sp. zn. III. ÚS 480/97)]. A právě tato pomoc byla účastníkům řízení upřena absencí náležité informační základny v oznámení o zahájení správního řízení, čímž řízení jako celek trpí podstatnou vadou již od počátku.

Veřejná správa je službou veřejnosti a má podle možností vycházet vstříc dotčeným osobám. Zde není pochyb, že honebnost pozemku je v § 2 písm. f) z.č. 449/2001 Sb., o myslivosti, určena negativně stanovením honebnosti všech pozemků, kromě těch, které jsou vyčtené pod písm. e) téhož paragrafu. K tomu je třeba přičíst kromě konkrétními a běžně dostupnými prostředky snadno zjistitelnými vlastnostmi pozemků, tedy např. druh pozemku jako sady, zahrady, dráhy, silnice, dálnice atd., též takové, které nejsou stejně snadno zjistitelné, a to zda pozemky jsou v intravilánu, ale zejména to, které kdy v minulosti byly za nehonební prohlášeny rozhodnutím OVM. Je třeba připomenout, že zákon neurčuje, jak staré ono rozhodnutí smí, musí či nesmí být, nezřídka se proto může jednat o rozhodnutí z doby před desítkami let, kdy pozemek již mohl několikrát změnit vlastníka, a kdy nelze očekávat, že tato informace mezi prodávajícím a kupujícím proběhne, přičemž vlastnictví pozemku se nemusí měnit jen takto, kdy k předání této informace může, objektivně vzato, dojít. Nemovitosti se též dědí a zůstavitel ne vždy má možnost, čas a myšlenky, aby pozůstalým sdělil právě tuto informaci. Registr takových rozhodnutí však veřejný není, tato vlastnost pozemku není ani zapsána v katastru nemovitostí a nepodařilo se mi ji zjistit v rozumné době ani z jiných veřejných zdrojů. Nelze tak jen studiem zákona a veřejně a zdarma dostupných (zejména katastrálních) dat snadno zjistit, kterých konkrétních pozemků se zahájené správní řízení dotýká, a tedy zejména, že jsem byl oprávněně zahrnut mezi jeho účastníky.

Není pochyb, že informaci o honebnosti toho kterého pozemku má OSSM k dispozici (mít ji musí z více důvodů). Zůstává proto záhadou, proč se OSSM neobtěžoval účastníkům řízení vyčíst konkrétní pozemky, na které jeho rozhodnutí dopadá, a proč. Vzhledem k dalším pochybením oprávněné úřední osoby v rámci vedení spisu, adresování, nepravdivých tvrzení ve svých výstupech a ukládání nezákonných povinností mám důvodnou pochybnost, že je okruh účastníků řízení stanoven správně a úplně, tedy že jsou obesláni skutečně jen a jen účastníci tohoto řízení, nikoli osoby nezúčastněné, a naopak, některá s osob, která by měla být účastníkem řízení, do řízení pojata nebyla.

Zaslaným usnesením o zahájení správního řízení tak OSSM řádnému hospodáři způsobil zbytečnou zátěž v podobě zkoumání, které pozemky má (to, předpokládám, dobrý hospodář dobře ví), kterých z nich se rozhodnutí týká zkoumáním aktuálního stavu jejich zápisu v katastru nemovitostí, a zejména obstaráváním informace, zda náhodou ten který pozemek nebyl z honebnosti kdykoli v minulosti vyjmut, např. i za předchozích majitelů pozemku. Nechtěným, zato úsměvným, důsledkem nedostatečné informovanosti účastníků mohou být podání do běžícího řízení osobami, kterým aktivní legitimace účasti na řízení nesvědčí, neboť nemají v držbě honební pozemek už jen proto, že nemají informaci o jeho prohlášení za nehonební kdysi dávno, čímž si mohl OSSM sám způsobil zbytečnou zátěž v podobě povinnosti vypořádat se i s takovými podáními. To, že účastník tohoto řízení může mít více pozemků, přičemž nikoli všechny jsou

rozhodnutím dotčeny, je nabíledni. (Např. účastník řízení, kterým je např. z titulu držby honebního pozemku P₁, přičemž má v držbě ještě nehonební pozemek P₂, může mít připomínky k řízení, které ovšem z nedostatku informací aplikuje na pozemek P₂, tedy nehonební.) Takovým podáním pak zbytečně zdrží OSSM, neboť ten se musí i s takovým podáním vypořádat. Jak vidno, neplnění některých povinností orgánu veřejné moci (dále též „OVM“) může mít vliv i na ekonomiku řízení jako takového. Ke škodě účastníka lze uvažovat i obrácený stav, tedy že účastník nemíní proti rozhodnutí brojit, přičemž ale aplikuje rozhodnutí mylně na nehonební pozemek, kdežto kdyby se omylu nedopustil a uvažoval by o správném pozemku, do řízení by nějak ingeroval. Jakkoli je věcí majitele pozemku starat se v rozumných mezích o svá práva, tak vedle toho je neoddiskutovatelná povinnost OVM řádně veřejnou správu vykonávat tak, jak bylo zmíněno, aby šetřil práva účastníků. což opakovaně zdejšímu OSSM vytýkám.

OSSM se u oznámení o zahájení řízení ani nezdržoval příložením alespoň přehledové mapky, aby zejména účastníkům řízení s větším množstvím pozemků bylo na první pohled zřejmé, které pozemky jsou rozhodnutím dotčené.

OSSM dále vytýkám (toto ovšem bez vlivu na zahájení a vedení tohoto konkrétního řízení, ale obecně), že v rozhodnutí uvádí, že je spis připraven poskytnout v elektronické podobě, avšak telefonicky, při pokusu o takovou dohodu, jsem byl zpraven, že elektronická podoba neexistuje, že existuje jen řada šanonů, a že by úřednice je musela všechny napřed skenovat. OSSM tedy v písemnostech uvádí fakta nikoli pravdivá, čímž snižuje obecnou věrohodnost svých výstupů.

OSSM v neposlední řadě vytýkám, že sice správně cituje z.č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též SprŘ), co do obecné povinnosti podat potřebný počet stejnopisů odvolání, avšak opomněl, že se zde jedná o řízení s velkým počtem účastníků podle § 144 SprŘ, kdy v tomto speciálním případě tuto povinnost účastníci řízení nemají. OSSM tedy ukládá povinnost účastníkům řízení mimo rámec zákona, což je v příkrém rozporu s oprávněním OVM, kdy OVM smí činit jen to, co je mu zákonem dovoleno a jen v jeho mezích (viz např. čl. 4 z.č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod: „Povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích...“). OVM sám uvádí, že účastníků řízení je 205. Nelze předpokládat, že oprávněné úřední osobě není obsah správního řádu znám. V tomto směru hodnotím nezákonný postup OVM jako snahu odradit účastníky od podávání odvolání, kdy by podání odvolání znamenalo, při splnění nezákonně uložené povinnosti, podat více set stejnopisů, což může účastníky od podání odvolání odradit pro náklad na (zbytečné) stejnopisy a popř. poštovné za ně.

OSSM je ve své činnosti nepozorný, když v záhlaví oznámení o zahájení správního řízení uvádí jako svou děčínskou adresu Mírové nám. 1175/5, kdežto v poučení o opravném prostředku tamtéž uvádí svou adresu 28. října 1155/2. Samozřejmě je možné, že se odbor životního prostředí nachází na více místech, nicméně jako adresní by mělo být označeno toliko jedno. Netřeba

pochybovat, že podání učiněná na kterékoli z uvedených adres budou stejně účinná, pouze to vypovídá o pozornosti úřední osoby při své činnosti (ostatně i její představeného, zjevně písemnost před podpisem nečetl), a, též netřeba pochybovat, nijak to nezneplatňuje vydané rozhodnutí, existují-li skutečně obě adresy a je na nich činný dotčený úřad (nemíním zkoumat). Není-li na některé z adres dostupná podatelna, je to však vadné poučení. Ani toto nevypovídá o pečlivé práci úředníka, což se odráží i na výtkách viz výše. Kupodivu po výtce v předchozím podání se OVM poučil a v nyní napadeném rozhodnutí adresy sjednotil.

Jak jsem výše vyložil, OSSM se významně odchyluje od základních zásad správního řízení uvedených už v první části (§ 1 - 8) SprŘ již od počátku řízení, čímž překročil svou pravomoc či nesplnil svou povinnost v několika případech, kdy sice nejflagrantnější je uložení povinnosti náležitého počtu stejnopisů odvolání, což samo o sobě jistě není s to způsobit neúčinnost rozhodnutí (možným účelem se nabízí již zmíněné odrazení od podávání odvolání pro potřebu předložit mnoho set listů popř. uhradit náklad na jejich pořízení OSSM), ale absencí náležité informační základny již v oznámení o zahájení správního řízení a tím ztížení až znemožnění orientace v problematice, které se řízení týká (už jen fakt, že okruh honebních pozemků je zákonem stanoven negativně je pro běžného občana velmi ztěžující). Tím úřad nešetřil zájmy účastníků řízení, jak je mu ve SprŘ uloženo. OSSM zejména od počátku nepostupoval tak, aby účastníkům řízení nevznikaly zbytečné náklady a nepřiměřeně je svou liknavostí zatěžuje. Rozhodnutí proto tím, že nerespektuje základní zásady správního řízení, jsou v něm uvedeny nepravdy a naopak chybí základní informace, účastníci jsou zatěžováni nad nutnou míru a jsou jim ukládány povinnosti nad rámec zákona, je zmatečné, nepřezkoumatelné, nemohlo tak být vydáno po právu a nezbývá, než jej zrušit a vydat rozhodnutí nové, které bude v souladu s požadavky SprŘ již od počátku.

Úředně oprávněná osoba opakovaně, přes prokazatelnou námitku, vadně adresuje podání, a to nejméně na moji adresu. Jako občan mám legitimní očekávání, že úředně oprávněná osoba zná jednacím jazyk. Jako úředník nadto jistě zná rozdíl mezi číslem popisným a číslem evidenčním. Je proto s podivem, že ač v rámci úřední činnosti jistě má přístup do základního registru obyvatel, tak neumí správně adresní údaje opsat do písemností (mimo téma: a je současně s podivem, že se tyto velice důležité údaje nekopírují či do písemností nevkládají jinak), a tvrdošjně adresuje písemnosti určené mně adresou s uvedením sice správného čísla „26“, ale vadného identifikátoru „č.p.“. V naší obci však existují a jsou obydlené nemovitosti jak s „26“ coby číslem evidenčním, tak s číslem popisným. Vadnou adresací tak snadno OSSM je s to způsobit doručovací pokusy na adresu, na které se nevyskytují, ani nemohu, s následnou (a logickou) poznámkou pošty na vrácené zásilce pro neznámost adresáta na adrese. Naštěstí je v mém případě tento hrubý nedostatek oprávněné úřední osoby zhojen faktem, že mám přístupnou datovou schránku, a kupodivu (při vědomosti o schopnosti úředníka záměny písmen i adres) byla použita správně. Je však zcela legitimní se

domnívat, že chybí-li úředník v tomto u mne, není vyloučeno, že stejnou chybu činí i u jiných, a tím zřejmě zatěžuje svoje rozhodnutí chybou vadného označení účastníka řízení jeho adresou s následnou vadou doručování. Je proto dost dobře možné, že existuje nenulový okruh účastníků tohoto řízení, které byli vadně obesláni, čímž se ovšem o řízení nemuseli dozvědět. Úředník tak, jak i v jiném případě bylo vyloženo, nedostatečně chránil zájmy účastníků řízení.

Práce oprávněné úřední osoby není náležitě pečlivá, pozorná, nectí základní zásady řádné správy věcí veřejných, čímž zatěžuje účastníky řízení. Rozhodnutí tak nebylo postaveno na zákonem předvídaných pilířích, ač se tak nyní lépe snaží tvářit. Nezbyvá proto, než proti takové práci oprávněné úřední osoby brojit, a m.j. s její činností seznámit vedení úřadu s žádostí o náležité poučení o úkolech veřejné správy a oprávnění OVM (stane se samostatným podáním). Zde nezbyvá, než odvoláním požádat nadřízený orgán o přezkum postupu a rozhodnutí, i dílčích, zdejšího OSSM, a to již od počátku.

Obsahu rozhodnutí vytýkám nepřesné a nezáměnné označení hranic honitby. Již v úvodu popisu se uvádí, cit.: „*Hranice vychází z náměstí Míru v České Kamenici a vede po silnici do obce Janská. Kopíruje hranici s honitbou Huníkov a Huntířov. V obci Janská vede hranice po silnici až mezi domy č.p. 205 a č.p. 207...*“. Trasa z náměstí Míru do obce Janská není určena jednoznačně. O jednoznačnosti lze hovořit až od místa, kdy se jedná o jedinou silnici jako možnou rozumnou cestu. S ohledem na fakt, že z náměstí Míru nevede jen jediná silnice, ale každou ze silnic vycházejících z náměstí se lze do obce Janská k domům č.p. 205 a 207 dostat (pro účely hraničnosti netřeba zkoumat směrovost či možnost jízdy vozidel, ale pouze splnění jazykového pojmu „silnice“, popř. jeho zákonné definice, cit.: „*Silnice je veřejně přístupná pozemní komunikace určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci.*“ v § 5/1 z.č. 13/1997 Sb.), je zřejmé, že nejméně zde není rozhodnutí konkrétní a jednoznačné, jak alespoň v dalších několika větách úřad činí, např. i uvedením konkrétních souřadnic GPS. Pro srovnání přesnosti uvedení hranic cituji z Rejstříku honebních společenstev, aktuální podoba zápisu Honebního společenstva Česká Kamenice – Huníkov, cit.: „*Výchozím bodem je křižovatka silnic Č. Kamenice – Janská a Markvartice – Janská, č. 2613 v Janské. Hranice probíhá pravou stranou silnice z Janské do Markvartice (č. 26312), kde přechází silnici I. třídy č. 13 a pokračuje...*“, jak vidno, zde jde o popis jednoznačný.

Obsahu rozhodnutí vytýkám též nepřesné uvedení pozemků v honitbě, když uvádí toliko pozemky přiřčené. Ani z napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, které pozemky v dané honitbě jsou na základě minulých rozhodnutí. Z tohoto pohledu se jedná o rozhodnutí nepřezkoumatelné, anebo jen s velmi nesnadno, a neurčité. Jako podporu pro vadu tohoto rozhodnutí nutně musím uvést fakt, že donedávna státem určený registrátor honiteb, Ústav pro hospodářskou úpravu lesů, na svém webu nezobrazoval aktuální hranice honiteb pro vady webové prezentace, neboť používá nepodporované knihovny pro zobrazení mapy, a nebylo tak lze se aktuální podobě hranice

přesvědčit. Nově Národní lesnický institut je pečlivější a mapy jsou funkční. Bohužel se tak stalo až poté, co toto řízení bylo zahájeno.

Mapový zákres honitby (příloha 1, označená jako součást rozhodnutí) je nečitelný, nevýrazný, nedostatečně kontrastní, o velmi hrubém rozlišení, není z něj zřejmé takřka nic, a jako podklad pro představu o průběhu hranice honitby zcela nepoužitelný. Dnešní reprodukční i výpočetní technika dává daleko lepší možnosti, jak tuto důležitou informaci prezentovat a pojmout do rozhodnutí. Při současně vytýkaném nedostatku nepřesného slovního popisu hranice se jedná o závažnou vadu rozhodnutí činící jej zjevně neurčitým a co do bezesporu potřebné přesnosti a nezáměnnosti určení hranic nepoužitelný.

Vypořádání námitek a připomínek účastníků řízení vyčítám tendenčnost, kdy tato část písemnosti začíná slovy, cit.: „*Po vydání zahájení správního řízení...*“, přičemž ovšem OSSM sám tuto písemnost označuje usnesením, kdy účastníky poučuje takto, cit.: „*Proti tomuto usnesení se lze podle ustanovení...*“, současně připouští opravné prostředky, stanovuje pro jejich podání lhůtu (nezákonně i počet vyhotovení!), aby je (i nyní) šmahem odmítl, zařadil do kategorie podnětů, které o své libovůli, při tvrzeném gramatickém výkladu a presumovaném záměru pisatele (volně: jak úřad může vidět do myšlenkových pochodů pisatelů?), kdy odvolatelům podsouvá úmysl, aby věc meritorně rozhodl orgán odvolací. Nejméně v jednom případě se jednalo výhradně o to, aby odvolací orgán přezkoumal dosavadní postup a výstup nalézacího orgánu, jeho rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí spolu se závaznými pokyny; žádným výkladem nelze dosíci závěru, kterým se nyní zaštiťuje OSSM, naopak, zcela jednoznačně a českým jazykem byl vysloven účel podání. I v tomto zdejšímu OSSM vytýkám vadný postup, který se hrubě neslučuje s jeho postavením v rámci systému OVM, kdy si naopak sám atrahoval oprávnění nadřízeného orgánu. Četl-li nalézací OSSM cokoli jiného, četl zjevně špatně; otázkou zůstává, proč: zda nedůsledností, nepečlivostí, či z obav z odlišného stanoviska odvolacího orgánu, či cokoli jiného. Nadto atrakce nadřízeným správním orgánem by v tomto případě byla odůvodněna nejen složitostí (§ 131/1/a SprŘ), ale i pro počet účastníků (§ 131/1/b SprŘ), s čímž se zdejší OSSM nevypořádal zrovna se ctí viz uložená povinnost počtu vyhotovení případných odvolání – lze očekávat že nadřízený OSSM lépe tyto případy zná. Nutná obecná poznámka: v případě úspěšně podaného odvolání o věci ovšem též meritorně rozhodne orgán odvolací, nikoli nalézací, což zdejšímu nalézacímu orgánu je zjevně na obtíž připustit a vadně podsouvá informaci, že odvolací orgán nemá rozhodovat.

Navrhuji proto, aby Magistrát města Děčín, odbor životního prostředí, jako věcně a místně příslušný nalézací OSSM v rámci autoremedury odvoláním napadená rozhodnutí zrušil, vypracoval nové, doplnil do něj chybějící informace ať už textové, tak popř. i grafické, v náležitě kvalitě odpovídající dnešním požadavkům a možnostem, vynechal informace nepravdivé a zdržel se

ukládání povinnosti mimo rámec zákona. Nová vyhotovení rozhodnutí následně znovu distribuoval účastníkům řízení.

V případě, že k postupu podle § 87 SprŘ nedojde, necht' o odvolání rozhodne nadřízený OSSM, jemuž navrhuji, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání OSSM, který rozhodnutí vydal, spolu s pokynem, jak postupovat a co vše je třeba do rozhodnutí pojmout, aby bezvadně vyhovělo požadavkům SprŘ, a to v každé fázi správního řízení, tedy již od počátku.

S pozdravem

Ing. Petr Schneider, MBA